

inadmisibile(?!), întrucât tind la dovedirea nevinovăției deja stabilită de către instanța de fond, nu a intervenit atunci când instanța s-a limitat în a consemna că inculpații își mențin declarațiile anterioare și nu a adresat nici un fel de întrebări acestora, rezumându-se la a susține motivele de apel, deși, din multiplele condamnări obținute de către România sub aspectul încălcării dispozițiilor art. 6 parag. 1 și 3 lit. d din Convenție prin reaprecierea probelor de către instanțele de control judiciar fără administrarea lor nemijlocită, era evident că o atare procedură nu are caracter echitabil.

O altă critică formulată de către inculpați, legată de aspectele analizate anterior, vizează nelegalitatea probelor pe care se fundamentează decizia sub aspectul laturii civile și încălcarea principiilor contradictorialității și a egalității armelor. În acest sens s-a arătat că latura civilă a cauzei a fost soluționată pe baza concluziilor raportului de constatare întocmit de către specialiștii Gărzii financiare, instituție subordonată părții civile ANAF, fiindu-le respinsă cererea de efectuare a unei expertize contabile de către un expert independent.

În acord cu instanța de apel, Înalta Curte constată că raportul de constatare tehnico-științifică nr. 1311 din 20.12.2007, întocmit de specialiști din cadrul Gărzii Financiare, ca de altfel și Raportul de constatare din 30.07.2008 efectuat de către un specialist din cadrul Departamentului Național Anticorupție nu constituie mijloace de probă nelegal administrate.

În primul rând, referitor la raportul întocmit de către comisarii Gărzii financiare, deși este intitulat "Proces verbal de constatare" (fila 121 vol. 3 d.u.p.), în realitate acesta este un Raport de constatare efectuat în condițiile art. 112 C.proc.pen., dispus de către procuror prin rezoluția de 16.07.2007 (fila 110 d.u.p.). Astfel, potrivit art. 112 alin. 2 C.proc.pen, constatare tehnico-științifică se efectuează, de regulă, de către specialiști sau tehnicieni ce funcționează în cadrul ori pe lângă instituția de care aparține organul de urmărire penală, dar ea poate fi efectuată și de specialiști sau tehnicieni care funcționează în cadrul altor organe. În baza acestui text s-a dispus ca acesta să fie întocmit de către specialiști din cadrul Gărzii Financiare.

Totodată în cauză erau îndeplinite condițiile prevăzute de art. 112 alin. 1 C.proc.pen. pentru a se dispune efectuarea unui raport de constatare, urgența fiind determinată nu de pericolul dispariției mijloacelor de probă sau al schimbării situației de fapt, ci de necesitatea orientării procurorului în efectuarea activității de urmărire penală, care, la acel moment, era începută *in rem*, acesta fiind singurul în măsură să aprecieze deopotrivă asupra necesității și relevanței datelor solicitate specialiștilor. De altfel, se constată că imediat după efectuarea constatării, procurorul a avut la dispoziție datele necesare pentru a dispune, la 10.01.2008, începerea urmărire penală *in persoanam*.

Ca atare, simplul fapt că experții care au întocmit raportul de constatare funcționau în subordinea A.N.A.F., ce are calitatea de parte civilă în prezenta cauză nu ridică probleme care să atragă incidența art. 64 alin. 2 C.proc.pen.

Este însă adevărat că lipsa caracterului contradictoriu al procedurii expertizei a fost considerată de Curtea Europeană ca aducând atingere egalității armelor garantată de art. 6 par. 1 din Convenție, în condițiile în care reclamantul nu a avut posibilitatea „de a-și face auzită vocea” în mod efectiv înainte de încheierea raportului de expertiză prin oferirea posibilității de a pune întrebări personal sau prin intermediul unui avocat expertului, de a-i comunica observațiile sale cu privire la lucrurile examinate sau de a-i solicita acestuia să facă investigații suplimentare, iar posibilitatea oferită ulterior, însă în mod indirect, de a discuta raportul de expertiză, prin intermediul depunerii de memorii sau chiar în ședință publică nu poate fi considerată un echivalent valabil al dreptului de a participa la efectuarea expertize (*Cottin c. Belgiei*).

Înalta Curte reține, de asemenea, că procedura internă care reglementează efectuarea constatării tehnico-științifice nu are caracter contradictoriu și că în cauză aceasta a fost efectuată chiar înainte de începerea urmăririi penale în personam și de către specialiști subordonați direct părții civile A.N.A.F.

În aceste condiții, respingerea cererii de efectuarea a unei expertize contabile, formulată de către inculpați ar fi fost într-adevăr de natură să pună în discuție respectarea principiilor contradictorialității și a egalității de arme, dacă proba ar fi avut un caracter esențial pentru soluția pronunțată de instanță.

Însă, concluziile pe care și le-a însușit Curtea de apel se referă la latura civilă și au constatat într-un simplu calcul matematic făcut de către specialiștii Gărzii Financiare, respectiv aplicarea procentului de 38% la sumele care nu au fost înregistrate în evidența contabilă a cluburilor, cuantumul acestora nefiind contestat (sume achitate în baza memorandumurilor sau comisionul plătit direct agenților care au intermediat transferurile). Or, în mod evident pentru un asemenea calcul nu este nevoie de cunoștințele unui expert, suma putând fi stabilită de către instanță chiar și în condițiile lipsei unei expertize sau a unui raport de constatare.

Ca atare, sub aspectul soluționării laturii civile a cauzei, Înalta Curte nu achiesează la punctul de vedere al apărării, probele fiind legal administrate, iar în raport de modalitatea de stabilire a cuantumului prejudiciului nu s-a creat un dezechilibru procesual prin faptul că acesta a fost calculat de către specialiști subordonați ANAF.

Referitor la soluția atrasă de incidența cazului de casare prev. de art. 385⁹ alin. 1 pct. 17² C.proc.pen. anterior constatată, având în vedere că asupra acesteia nu a existat o poziție unitară a completului, Înalta Curte, în opinie majoritară apreciază că se impune o analiză atât din perspectiva dispozițiilor legale care

stabilesc soluțiile ce pot fi pronunțate de către instanța de recurs dar și a jurisprudenței anterioare a instanței supreme.

Astfel, conform art. 385¹⁵ lit. c C.proc.pen., instanța dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost casată în cazurile prevăzute de art. 385⁹ alin. 1 pct. 3-5, pct. 6 teza a II a, pct. 7-10 și pct. 21, iar Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă admite recursul, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost casată.

Dispoziția reprezintă o situație distinctă în care se dispune rejudecarea cauzei, limitată strict la cazul în care Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în recurs iar aceasta este aplicabilă indiferent de cazul de casare incident.

Susținerea că această reglementare s-ar referi doar la cazurile de casare prevăzute de art. 385⁹ alin. 1 pct. 3-5, pct. 6 teza a II a, pct. 7-10 și pct. 21 C.proc.pen., nu poate fi primită, întrucât motivele de recurs ce atrag trimiterea spre rejudecare fac parte din categoria motivelor formale, care conduc automat la casarea hotărârii, fără a se mai ajunge la analiza fondului cauzei și la concluzia necesității administrării de probe.

De altfel, acesta este interpretarea dată în mod constant textului de lege atât în doctrină cât și în jurisprudența și, făcând referire la soluțiile pronunțate de secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție numai în anul 2012 și începutul anului 2013, se rețin: Dec. 78 din 17 ianuarie 2012, Dec. 655 din 7 martie 2012, Dec. 834 din 21 martie 2012, Dec. 941 din 27 martie 2012, Dec. 1226 din 19 aprilie 2012, Dec. 1546 din 14 mai 2012, Dec. 1548 din 14 mai 2014, Dec. 1550 din 14 mai 2012, Dec. 2040 din 12 iunie 2012, Dec. 2124 din 18 iunie 2012, Dec. 2352 din 4 iulie 2012, Dec. 2549 din 13 august 2012, Dec. 2686 din 06 septembrie 2012, Dec. 2902 din 20 septembrie 2012, Dec. 3162 din 5 octombrie 2012, Dec. 3212 din 9 octombrie 2012, Dec. 3433 din 24 octombrie 2012, Dec. 3670 din 12 noiembrie 2012, Dec. 3707 din 14 noiembrie 2012, Dec. 3712 din 14 noiembrie 2012, Dec. 3757 din 16 noiembrie 2012, Dec. 4167 din 14 decembrie 2012, Dec. 4211 din 19 decembrie 2012, Dec. 183 din 21 ianuarie 2013, Dec. 213 din 22 ianuarie 2013, Dec. 318 din 31 ianuarie 2013, Dec. 464 din 08 februarie 2013, Dec. 515 din 13 februarie 2013, Dec. 725 din 28 februarie 2013, Dec. 799 din 05 martie 2013, Dec. 887 din 14 martie 2013, Dec. 906 din 15 martie 2013, Dec. 957 din 19 martie 2013, Dec. 1324 din 16 aprilie 2013. În toate aceste cauze, indiferent de cazul de casare incident, s-a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare, față de necesitatea administrării de probe, pornind de la unul sau doi martori (deciziile 3670 din 12 noiembrie 2012 și 887 din 14 martie 2013), până la sancționarea lipsei totale a cercetării judecătorești din apel. Mai mult, pentru situații identice cu cele din prezenta cauză, Înalta Curte a arătat că singurul remediu procesual pentru înlăturarea încălcărilor privind caracterul neechitabil al procedurii în fața instanței

de apel este trimiterea cauzei spre rejudecare (deciziile nr.3757 din 16 noiembrie 2012, nr. 213 din 22 ianuarie 2013, nr. 725 din 28 februarie 2013).

Ca atare, în opinie majoritară, se constată că nu există argumente sau o jurisprudență anterioară care să impună o altă interpretare a dispozițiilor legale analizate și care să conducă la pronunțarea unei soluții întemeiată pe art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d C.proc.pen.

Reținerea acestui motiv de casare a deciziei, face inutilă analiza celorlalte critici ale inculpaților prin care se tindea la pronunțarea aceleiași soluții de trimitere spre rejudecare și care priveau nemotivarea hotărârii și nepronunțarea asupra unor fapte sau probe esențiale.

Referitor la limitele rejudecării, se apreciază că aceasta trebuie să privească întreaga cauză, încălcările constatate afectând deopotrivă pe toți inculpații, nefiind posibilă pronunțarea unei soluții pe fond cu privire la unii dintre aceștia, având în vedere și împrejurarea că martorii ce urmează a fi ascultați privesc toate transferurile.

Totodată, se constată că nu există motive pentru a concluziona că, în cazul inculpaților Popescu Gheorghe și Pădureanu Jean, acțiunea penală a devenit lipsită de obiect și astfel nu s-ar justifica reluarea ciclului procesual, ci s-ar impune pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal.

În raport de situația de fapt stabilită de către instanța de apel rezultă că cei doi inculpați nu au achitat integral prejudiciul, ci doar o parte din acesta. Astfel, prin decizie inculpatul Pădureanu Jean a fost obligat la plata de despăgubiri către partea civilă Statul Român - Agenția Națională de Administrare Fiscală în suma de 844.603 lei, cazul transferului fotbalistului Ganea Ionel și în sumă de 328.440 lei (aceasta în solidar și cu inculpatul Popescu Gheorghe - cazul transferului fotbalistului Sînmărtean Lucian), precum și la obligațiile fiscale accesorii acestor sume, iar inculpatul Popescu Gheorghe la plata către aceeași parte civilă a sumei de 2.296.097 lei (transferul fotbalistului Bratu Florin). Totodată, s-a dispus și confiscarea specială de la inculpați a sumelor reținute de instanța de apel drept prejudiciu dar pentru care nu exista o constituire de parte civilă, respectiv de la inculpatul Pădureanu Jean 112.000 USD și 87.000 USD, în echivalent în lei, iar de la inculpatul Popescu Gheorghe sumele de 75.000 USD și 1.000.000 USD din care se dedus sumă de 1.330.000 lei plătită cu titlu de impozit (transferul fotbalistului Bratu Florin).

Pe de altă parte, chiar și în ipoteza în care prejudiciul ar fi fost acoperit în integralitate, cuantumul acestuia depășește suma de 50.000 euro, astfel că, potrivit art. 10 din Legea 241/2005 și art. 74¹ alin. 1 C.pen. nu se poate dispune încetarea procesului penal, inculpații beneficiind doar reducerea la jumătate a limitelor de pedeapsă.

În fine, un ultim aspect ce se impune a fi analizat este legat de faptul că, după pronunțarea soluției de către Curtea de Apel București, în urma alegerilor parlamentare din decembrie 2012, inculpatul Nejoiu Gheorghe a dobândit calitatea de deputat în Parlamentul României. Această împrejurare nu determină o schimbare a competenței de soluționare a căilor de atac declarate de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, inculpatul Popescu Gheorghe, părțile civile Statul Român prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și Liceul cu Program Sportiv Banatul Timișoara, împotriva sentinței penale 238 din 03.04.2012 a Tribunalului București pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 29 pct. 1 și 2 C.proc.pen. Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță: a) infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și europarlamentari; b) infracțiunile săvârșite de membrii Guvernului; c) infracțiunile săvârșite de judecătorii Curții Constituționale, d) infracțiunile săvârșite de către membrii Consiliului Superior al Magistraturii infracțiunile săvârșite de mareașali, amirali, generali și chestori; e) infracțiunile săvârșite de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție precum și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de casație și Justiție; f) infracțiunile săvârșite de mareașali, amirali, generali și chestori; g) alte cauze date prin lege în competență sa; iar ca instanță de recurs. judecă: a) recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate, în prima instanță, de curțile de apel și Curtea Militară de Apel; b) recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate, ca instanțe de apel, de curțile de apel și Curtea Militară de Apel; c) recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate, în prima instanță, de secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și alte cazuri prevăzute de lege.

Se constată așadar că legiuitorul stabilește competența după calitatea persoanei a Înaltei Curți de Casație și Justiție numai atunci când judecă cauza în primă instanță. În calea de atac, competența materială a Înaltei Curți este stabilită potrivit principiului proximității gradelor de jurisdicție, aceasta soluționând recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în prima instanță și în apel de către curțile de apel precum și recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate, în prima instanță, de secția penală a instanței supreme.

Astfel cum s-a arătat anterior, în cauză nu au fost identificate motive care să conducă și la casarea sentinței, criticile formulate sub acest aspect de către inculpatul Pădureanu Jean fiind nefondate.

În aceste condiții, competența de rejudecare a căilor de atac nu poate să revină decât Curții de apel București, întrucât Înalta Curte nu are competența funcțională de a soluționa cauza ca instanță de apel, ci numai ca instanță de fond și de recurs. De asemenea, nici nu s-ar putea pune problema recalificării apelurilor declarate împotriva sentinței ca recursuri, având în vedere dispozițiile art. 385¹

alin. 1 C.proc.pen. potrivit cărora sentințele tribunalului sunt supuse recursului doar în cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în materia executării hotărârilor penale și reabilitării, ipoteze care, în mod evident, nu sunt incidente în cauză.

Pe de altă parte, în raport de prevederile art. 29 pct. 2 C.proc.pen. instanța supremă nici nu ar avea competența materială de a soluționa un recurs declarat împotriva unei sentințe pronunțate de către tribunal, aceasta revenind doar curților de apel.

Ca atare, în raport de modul în care legiuitorul a înțeles să reglementeze competența de judecată în căile de atac (în care competența materială este stabilită în raport de instanța care a pronunțat hotărârea atacată și nu de calitatea persoanei inculpate), se constată că dispozițiile art. 40 alin. 2 C.proc.pen. (potrivit cărora dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței, cu excepția infracțiunilor săvârșite de persoanele prevăzute în art. 29 pct. 1 C.proc.pen.) sunt incidente numai în fața instanțelor de fond, respectiv numai în caz de desființare/casare cu trimitere spre rejudecare la instanța competentă să judece în primă instanță potrivit calității persoanei.

Aceleași argumente au stat la baza soluționării prezentului recurs de către completul de trei judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție și nu de cel de 5 judecători, acesta nefiind competent material să judece un recurs împotriva unei decizii pronunțate de către curtea de apel, chiar dacă unul dintre inculpați a dobândit între timp calitatea de deputat.

Așadar, față de împrejurarea că nu există norme care să reglementeze situațiile de genul celor ivite în prezenta cauză, nu se poate face decât aplicarea dispozițiilor legale în vigoare privitoare la competența materială și funcțională a Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel că aceasta va deveni competentă să soluționeze recursul în condițiile art. 29 pct. 2 lit. b C.proc.pen., deci după pronunțarea instanței de apel.

Cu ocazia rejudecării, Curtea va proceda la ascultarea inculpaților, cu respectarea dispozițiilor art. 378 alin. 1^l rap. la art. 323, 324 C.proc.pen. precum și la audierea martorilor Sică Pușcoci, Paul Cazan, Lăzăreanu Marcel Cătălin, Gheorghe Dinu Mihail, Stanciu Nicolae Marian, Ion Ionică, Pecheanu Gheorghe, Stamate Doina, Contra Cosmin, Gonzalo Anton San Juan, Johan Versluis, Stoicescu Mircea, Sicoe Gabriel, Nicolae Badea, Petrina Valentin Marius, Zotta Constantin, Iftimoaie Cristian Ion, Vorniceanu Marius, Popescu Dumitru, Plugaru Gheorghe, Cohn Vladimir, Stan Ion. Referitor la martorii Gonzalo Anton San Juan și Johan Versluis, aceștia urmează să fie ascultați prin videoconferință, curtea de apel dispunând de mijloacele tehnice necesare efectuării acestora.

În ceea ce privește expertiza contabilă, se constată că în apel, deși au solicitat încuviințarea acestei probe, inculpații nu au propus obiectivele prin prisma cărora instanța de recurs să cenzureze soluția Curții de apel de respingere a cererii și să impună ca în rejudecare aceasta să fie administrată. În mod evident decizia instanței de apel este discutabilă, față de faptul că aceasta nici nu le-a cerut inculpaților să expună teza probatorie, să arate care sunt obiectivele pe care le solicită, pentru a analiza și a se pronunțe motivat asupra utilității sau nu a acestui mijloc de probă.

Astfel cum s-a arătat anterior, din punctul de vedere al instanței de recurs, doar împrejurarea invocată, respectiv faptul că prejudiciul a fost stabilit de către specialiștii Gărzii Financiare, nu justifică efectuarea unei expertize contabile, calculul acestuia presupunând o simplă operație matematică.

Ca atare, urmează ca instanța de apel să analizeze, în raport de obiectivele propuse de inculpați, de motivele de apel ale parchetului (care critică soluția de achitare a inculpaților Copos Gheorghe și Stoica Mihai întrucât se fundamentează pe concluziile unor rapoarte de expertiză extrajudiciare) dar și de împrejurările ce vor rezulta din administrarea nemijlocită a probatorului (având în vedere că specialiștii Gărzii Financiare și-au întemeiat concluziile analizând și declarațiile unora dintre martorii care nu au fost audiați niciodată de instanță), în ce măsură este concludentă și utilă cauzei efectuarea unei expertize, sau dacă, dimpotrivă, aspectele invocate pot fi soluționate fără a fi necesare cunoștințele unor specialiști, doar în baza înscrisurilor existente la dosar.

Instanța de apel va administra și orice alte probe pe care le va aprecia utile în raport de criticile ce se aduc hotărârii de achitare, urmând a valorifica și probele administrate în recurs. Totodată aceasta va avea în vedere și celelalte critici, formulate de către recurenți, a căror analiză nu se mai impune a fi făcută în raport de soluția ce urmează a fi pronunțată.

În raport de considerentele anterioare Înalta Curte, în majoritate, va admite recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și intimații inculpați Popescu Gheorghe, Copos Gheorghe, Stoica Mihai, Borcea Cristian, Becali Ioan, Becali Victor, Padurcanu Jean și Nețoiu Gheorghe, va casa în totalitate decizia penală recurată și va trimite cauza spre rejudecarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, inculpatul Popescu Gheorghe, părțile civile Statul Român prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și Liceul cu Program Sportiv Banatul Timișoara.

Va respinge, ca inadmisibil, recursul declarat de partea civilă AS Tractorul Brașov.

Va obliga recurenta parte civilă AS Tractorul Braşov la plata sumei de 400 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Cheltuielile judiciare legate de soluţionarea celorlalte recursuri vor rămâne în sarcina statului, iar onorariile pentru apărarea din oficiu a recurenţilor inculpaţi, până la prezentarea apărătorilor aleşi, se vor plăti din fondul Ministerului Justiţiei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Cu majoritate:

Admite recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie şi intimaţii inculpaţi Popescu Gheorghe, Copos Gheorghe, Stoica Mihai, Borcea Cristian, Becali Ioan, Becali Victor, Padureanu Jean şi Neţoiu Gheorghe împotriva deciziei penale nr.339/A din 12 noiembrie 2012 a Curţii de Apel Bucureşti - Secţia a II-a Penală.

Casează în totalitate decizia penală recurată şi trimite cauza spre rejudecarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie, inculpatul Popescu Gheorghe, părţile civile Statul Român prin Agenţia Naţională de Administrare Fiscală şi Liceul cu Program Sportiv Banatul Timişoara.

Respinge, ca inadmisibil, recursul declarat de partea civilă AS Tractorul Braşov.

Obligă recurenta parte civilă AS Tractorul Braşov la plata sumei de 400 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Cheltuielile judiciare legate de soluţionarea celorlalte recursuri rămân în sarcina statului, iar onorariile pentru apărarea din oficiu a recurenţilor inculpaţi, până la prezentarea apărătorilor aleşi, în sumă de câte 100 lei, se vor plăti din fondul Ministerului Justiţiei.

Definitivă.

Pronunţată în şedinţă publică, azi 20 mai 2013.

OPINIE SEPARATĂ

Opinia separată diferă de opinia majoritară sub trei aspecte:

1. instanța competentă să desfășoare cercetarea judecătorească atunci când o instanță de recurs (Înalta Curte de Casație și Justiție) apreciază că modul de administrare a probelor în gradele anterioare de jurisdicție este lacunar sau când există indicii cu privire la limitarea dreptului la apărare);

2. probe;

3. modul în care probele influențează situația fiecărui inculpat și în ce măsură poate fi pronunțată o soluție în cauză cu privire la unii dintre inculpați.

1. Cercetarea judecătorească începută în recurs prin administrarea de probe timp de patru termene trebuie să continue în recurs. Discuția referitoare la administrarea altor probe are în vedere probele solicitate prin concluziile formulate prin motivele de recurs la termenul de dezbateri, deoarece probele solicitate anterior, în recurs, au fost admise. Având în vedere că în prezenta cauză instanța de recurs a administrat probe de la data de 05.03.2013 la data de 17.05.2013, probe care se regăsesc în cele șapte volume ale dosarului format de la înregistrarea recursului, ar fi lipsit de echitate și consecvență ca administrarea în continuare a probelor și aprecierea celor deja administrate să se facă de către o altă instanță. Nu există o normă în procedură care să interzică unei instanțe să desfășoare cercetare judecătorească. Dimpotrivă, rolul unei instanțe este acela de a lămuri cauza pe bază de probe.

Nu există argumente, nici în jurisprudența CEDO, nici în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a justifica faptul că nu este posibilă administrarea probei cu martori în recurs. Jurisprudența Curții Europene nu afirmă că o procedură în care se casează cu trimitere pentru administrare de probe la instanța de apel este mai echitabilă decât o procedură în care probele se administrează în recurs. Atunci când recursul permite examinarea faptelor, astfel cum este situația în dreptul național, regulile procesului echitabil impun măsuri pozitive pentru clarificarea faptelor. O soluție generală de tipul casării cu trimitere în vederea administrării de probe, poate intra în contradicție cu alte drepturi. În afara respectării dreptului la apărare, procedura echitabilă presupune și rezolvarea cauzei într-o durată rezonabilă.

Jurisprudența citată în opinia majoritară (cauzele Flueraș C. României și Hanu c. României) susține strict nevoia ca partea care contestă o situație de fapt

să aibă posibilitatea de a-și prezenta în mod direct probele în fața instanței care judecă acea cauză, indiferent de gradul instanței. O soluție privitoare la fapte trebuie să se bazeze pe probe administrate nemijlocit de instanță. Astfel, Flueraș c. României are în vedere încălcarea dreptului la apărare pentru că instanța de recurs nu a audiat martorii (paragraful 59 din hotărâre) atunci când în apel au existat limitări ale dreptului la apărare, iar Hanu c. României are în vedere încălcarea dreptului la apărare pentru că instanța de recurs, față de omisiunea audierii inculpatului în apel, lipsa inculpatului în recurs, lipsa administrării oricărei probe, nu a casat cu trimitere pentru administrare de probe (paragraful 34 din hotărâre).

Procedura echitabilă nu ține de gradul instanței care administrează probele. Procedura echitabilă impune ca o soluție să fie fundamentată pe probe, iar cauza să fie finalizată într-o durată rezonabilă.

În același sens este și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a apreciat, ținând seama ca procedura în ansamblul său să aibă un caracter echitabil (respectarea dreptului la apărare și o durată rezonabilă de soluționare), că în unele cazuri se casează cu trimitere pentru administrare de probe (cazurile citate în opinie majoritară), iar în alte cazuri, atunci când procedura se desfășurase pe mai mulți ani existând riscul unei încălcări a duratei rezonabile, să administreze proba cu martori direct în recurs. Cu titlu de exemplu, raționamentul instanței de recurs atunci când a reținut cauza pentru administrarea de probe a fost următorul:

a) decizia penală nr.1131/12.04.2012 pronunțată în dosarul nr.405/85/2005 – „instanța apreciază (...) raportat la motivele de recurs care prin criticile formulate tind la o soluție de condamnare, că Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația de a dispune măsuri pozitive pentru a clarifica aspectele cu caracter esențialmente faptic invocate în calea de atac și pentru a le oferi inculpaților posibilitatea de a se apăra, respectând drepturile lor procesuale, instanța a reținut cauza spre rejudecare” (cercetarea judecătorească în recurs a presupus administrarea probelor constând în audierea unui număr mare de martori și părți vătămate, cu privire la fapte din anul 2003).

b) decizia penală nr.1518/2.05.2013 pronunțată în dosarul nr.22171/3/2011- „în aplicarea principiului aflării adevărului, conform art.3 Cod procedură penală și față de necesitatea verificării criticilor invocate în recurs se impune readministrarea probelor (...) și administrarea de probe noi” (instanța de

recurs a dispus audierea unei părți vătămate și a doi martori, în cadrul propriei cercetări judecătorești, cu privire la fapte din fapta din anul 2007).

c) decizia penală nr.2237/25.06.2013 pronunțată în dosarul nr.887/1/2013 – „reglementările interne care autorizează instanța de apel să dea o nouă apreciere a materialului probator nu pot fi interpretate decât în concordanță cu art.6 CEDO. Instanța de recurs este obligată să ia măsuri pozitive pentru administrarea probelor”(instanța de recurs a dispus audierea a opt martori în cadrul propriei cercetări judecătorești, cu privire la fapta din anul 2004).

În cauza de față, aplicarea aceluiași principii în conformitate cu care instanța de recurs trebuie să ia măsuri pozitive pentru remedierea caracterului lacunar al cercetării judecătorești anterioare și pentru înlăturarea limitărilor dreptului la apărare, pentru clarificarea susținerilor inculpaților care au afirmat contrariul probelor reținute de către instanța de apel, a determinat instanța de recurs ca pentru fapte din perioada 1999-2004 să administreze probe la patru termene de judecată: audierea inculpaților Popescu Gheorghe, Stoica Mihai Stoica, Nețoiu Gheorghe, Borcea Cristian, Copos Gheorghe, Becali Victor, Becali Ioan; administrarea probei cu înscrisuri pentru recurenții inculpați și partea responsabilă civilmente, constând în acte contabile, contracte depuse, obiecțiuni la stabilirea obligațiilor fiscale, acte referitoare la procesul decizional în cadrul cluburilor de fotbal, extrase de cont, opinii ale unor case de avocatură din afara țării referitoare la modul de interpretare a regulamentelor FIFA, jurisprudență: contracte de vânzare cumpărare acțiuni ale clubului Dinamo (filele 264-270, vol. 1 dosar recurs), acte în circumstanțiere (filele 244-263, 276-332, vol.1), acte provenind de la Fotbal Club Gloria Bistrița (fila 224, vol. 2), formulare de bilanț contabil al Clubului Rapid la 31.12.1999 (filele 52-124, vol. 2), Regulamentul agenților de jucători din România (filele 306-315, vol. 2) Regulamentul pentru statutul și transferul jucătorilor pentru anii 2002 și 2003 (filele 1-42, vol.3); sentința civilă nr.80 din 19.02.2013 din Dosarul nr.524/121/2013 al Tribunalului Galați referitor la Clubul de fotbal Oțelul Galați (filele 44-45, vol. 2 dosar recurs); decizia nr.2 din 2.03.2007 a Curții de Arbitraj pentru Fotbal (filele 46-50, vol. 3); proces verbal al ședinței Consiliului de administrație al A.F.C.Dinamo din 30.06.1999 referitor la Cosmin Contra (filele 164-169, vol.3); proces verbal al ședinței Consiliului de administrație al A.F.C.Dinamo din 25.10.1999 cu privire la Codrea Paul (filele 170-179, vol. 3); proces verbal al ședinței Biroului executiv al Consiliului de administrație al AFC Dinamo din 29 ianuarie 2011 (filele 180-189, vol.3); proces verbal al

Consiliului de administrație al AFC Dinamo din 6 martie 2001 referitor la transferuri de fotbaliști (filele 190-201, vol. 3); proces verbal al ședinței Consiliului director al AFC Dinamo din 10.09.2002 (filele 202-210, vol.3) proces verbal al ședinței Consiliului de administrație al A.F.C.Dinamo din 10.01.2003 (filele 211-221, vol. 3), declarații de martori depuse de Cristian Borcea, Comunicate de presă, Opinia Deloitte cu privire la drepturile federative;Opinia expertului FRF Justin Ștefan (filele 223-274, vol. 3); mandatul dat de Președintele Consiliului de administrație al AFC Dinamo în legătură cu transferul lui Mara Bogdan; acordul referitor la transferul lui Alexa; raport de expertiză contabilă –(filele 299-307, vol.3) și răspuns la obiecțiuni pentru Oțelul Galați; înscrisuri din volumul IV, cu privire la transferul jucătorului Dulca Cristian: adresa BCR Sector 1 nr. 3762/15.05.2013; contract de depozit bancar nr. 250/30.09.1997; adresa UFC Rapid nr. 340/10.09.1998; dispoziție de plata valutară externă (DPVE) din data de 14.10.1998; adresa UFC Rapid nr.013/14.01.1999; DPVE din 19.01.1999; adresa UFC Rapid din data de 29.01.1999;DPVE din data de 29.01.1999; adresa UFC Rapid nr.29/01.02.1999; Adresa UFC Rapid din data de 04.02.1999;DPVE din data de 12.02.1999; adresa UFC Rapid nr.72/09.03.1999; cu privire la transferul jucătorului Bratu Florin: adresa AFC Rapid București nr 7/13.05.2013; specimen de semnătură valabil începând cu data de 07.02.2003, specimen de semnătură valabil începând cu data de 16.12.2003, specimen de semnătură valabil începând cu data de 04.06.2004, specimen de semnătură valabil începând cu data de 22.06.2006, specimen de semnătură valabil începând cu data de 24.11.2006, specimen de semnătură valabil începând cu data de 28.02.2007; promisiune de vânzare cumpărare acțiuni emise de FC Rapid încheiată la 24.03.2008, acord de confidențialitate încheiat la 21.08.2004 cu privire la achiziția acțiunilor emise de FC Rapid filele33; obiectivele expertizei contabile (fila 45, vol.4); documente referitoare la Dănciulescu (filele 89-106, vol.4), Zicu Ianis Alin (filele107-115, vol.4), Tamaș Gabriel (filele116-126, vol.4), Niculescu Claudiu –(filele 126-169, vol.4), Moti Cosmin (filele170- 185); Opinia expertului (Montteneri Sports law Management), la cererea lui Gheorghe Popescu –(filele 200-207, vol.4); proces verbal al ședinței biroului de administrație AFC Dinamo din 29.01.2001 (filele 111-120, vol.5), proces verbal al ședinței Consiliului de administrație al A.F.C.Dinamo din 6.03.2001 (filele121-128, vol.5); proces verbal al ședinței Consiliului de administrație al A.F.C.Dinamo din 10.01.2003 (filele 217-245, vol.5); Raportul consultantului fiscal Ștefan Ionuț, pentru Victor Becali (filele12-38, vol.7;) expertiza Deloitte cu privire la Dinamo (fila 11, vol.7);

procese verbal ale Adunării generale a membrilor AFC Dinamo (filele 39-97, vol.7); ștutul de funcții (filele 97-101, vol.7);decizii ale Curții de Justiție –cauza C-325/08 și decizii de la Curtea de arbitraj sportiv (filele209-217, vol.7). Toate probele menționate au fost admise și administrate în recurs.

În concluzie, o instanță de recurs sesizată cu soluționarea unei cauze în fapt și în drept, investită să analizeze în ansamblul său problema vinovăției sau nevinovăției, nu poate din motive care țin de echitatea procesului să decidă asupra acestor probleme fără a aprecia direct probele prezentate personal de inculpatul care susține că nu a comis fapta considerată ca infracțiune. În evaluarea măsurilor pozitive pe care instanța de recurs trebuie să le dispună cu privire la administrarea probelor unul dintre criterii este durata procedurii desfășurate anterior deoarece restituirea dosarului între instanțe poate conduce la încălcarea duratei rezonabile.

2.Probele

După admiterea și administrarea probelor deja expuse, în dezbateri unul dintre motivele de recurs a vizat respingerea probelor de către instanța de apel. Divergența față de opinia majoritară are în vedere martorii ce ar trebui să fie audiați.

Cererea formulată de apărare privind audierea martorilor este admisă doar dacă toate acele depoziii, a căror ascultare nemijlocită se solicită, sunt utile cauzei. Audierea martorului ar trebui respinsă atunci când o altă probă oferă mai multă siguranță și certitudine cu privire la aspectele relevate. Faptul că procurorul a audiat toți acei martori la urmărire penală nu obligă instanța la reaudierea lor. Audierea unui număr mai mare de martori la urmărire penală este justificată de specificul acestei faze a procesului. Procurorul trebuie să audieze toate persoanele despre care sunt date că ar cunoaște împrejurările cauzei și trebuie să strângă toate actele care au legătură cu acuzația. Toate aceste probe se regăsesc la dosarul de urmărire penală, deoarece doar astfel se poate demonstra că nu au fost omise probe și se poate forma opinia obiectivă cu privire la probele care susțin acuzațiile și probele care le infirmă. Rolul cercetării judecătorești este diferit. Instanța de judecată nu are obligația de a relua toate probele, ca de exemplu audierea unor martori care nu au cunoștință directă despre faptele ce fac obiectul judecății. Martorii sunt audiați în măsura în care instanța apreciază că cele percepute nemijlocit de către aceștia sunt necesare pentru clarificarea acuzației, pentru a da posibilitatea apărării, care susține nevinovăția inculpatului,

să pună în discuție credibilitatea martorului sau pentru ca apărarea să pună în discuție acele elemente din conținutul declarației care se referă la acuzație.

În consecință un martor este audiat de instanță doar în măsura în care poate relata ceea ce a văzut el însuși sau i s-a relatat de către persoana acuzată, dacă aceste împrejurări pot clarifica obiectul judecății. Un martor nu va fi întrebat despre împrejurări pe care le-a auzit de la alți martori, atunci când pot fi audiate acele persoane. În ceea ce privește circuitul sumelor de bani, înscrisurile provenind de la instituțiile în cauză (bănci, firme, cluburi de fotbal, federație, agenți) oferă mai multă credibilitate probei, având în vedere că au fost înregistrate odată cu operațiunile pe care le atestă și arhivate (la banca, firma, clubul de fotbal, agentul sau federația respectivă), anterior demarării cercetărilor. Caracterul real al actului este probat prin verificarea conținutului actului așa cum apare înregistrat la toate părțile semnatare sau care aveau obligația depozitării înscrisului, diferențele fiind în acest mod evidente.

Pentru considerentele ce preced, este utilă doar audierea martorilor Sică Pușcoci, Gheorghe Dinu Mihai, Stoenescu Mireea, care, în opinia apărării, pot dovedi că nu inculpații din cauză sunt cei care au luat decizia încheierii contractelor pentru cluburile Rapid și Dinamo. Apărarea afirmă că acești martori au fost prezenți la discuțiile referitoare la oportunitatea contractelor și cunosc identitatea persoanelor care au luat decizia încheierii contractelor.

Pentru celelalte aspecte legate de circuitele financiare, quantum, date calendaristice, surse, (având în vedere că plățile s-au derulat prin intermediul băncilor, iar cluburile și agenții fotbalistilor aveau o contabilitate proprie), pentru aspectele legate de realitatea celor înscrise în contractele înregistrate în România (având în vedere că există înregistrări ale actelor la toate părțile semnatare și la Federație) proba cu acte este din punct de vedere cronologic mai aproape de data faptelor și mai puțin influențată de trecerea timpului, față de declarația unui martor.

3) Acțiunile penale și vinovăția inculpaților se evaluează distinct pentru fiecare dintre inculpați.

Probele apreciate ca utile în opinia minoritară influențează situația contractelor provenind de la cluburile Dinamo și Rapid, astfel încât contracte referitoare la Oțelul Galați nu produc consecințe juridice.

Chiar și acceptând că ar trebui audiați mai mulți martori decât cei precizați în opinia separată, situația a trei inculpați este diferită, având în vedere că:

a) prin motivele de recurs de la termenul de dezbateri nu au cerut administrarea de probe noi (recurenții Popescu Gheorghe, Stoica Mihai, Pădureanu Jean);

b) pentru doi dintre recurenți apărarea nu a cerut casarea cu trimitere (Popescu Gheorghe, Stoica Mihai);

c) criticile care vizau casarea cu trimitere invocate în recursul lui Jean Pădureanu, respectiv omisiunea pronunțării asupra unor fapte, confiscarea unor sume, valoarea constatărilor Gărzii Financiare, au fost respinse ca neîntemeiate în unanimitatea completului, cu motivarea prezentată în decizie (decizie recurs, fila 143 aliniatele 4-9, fila 144 aliniatul 1, fila 151 aliniatele 2,3,4).

În ceea ce îi privește pe Jean Pădureanu și Gheorghe Popescu

Divergența are în vedere posibilitatea de a dispune încetarea procesului penal. Opinia majoritară are în vedere două argumente (decizie recurs, fila 154 aliniatele 4,5,6) ce decurg din soluția instanței de apel: a) confiscarea unor sume de bani mai mari de 50 000 euro, respectiv 1.075.000 USD de la Popescu Gheorghe și 87.000 USD de la Pădureanu Jean; b) obligarea în solidar a celor doi inculpați la plata despăgubirilor către ANAF, într-un quantum ai mare de 50.000euro: Pădureanu Jean și Becali Ioan la 844 603 lei precum și la obligațiile fiscale accesorii (majorări, penalități și dobânzi); Pădureanu Jean, Becali Ioan, Becali Victor și Popescu Gheorghe la 328 440 lei precum și la obligațiile fiscale accesorii (majorări, penalități și dobânzi); Copos Gheorghe, Becali Ioan și Popescu Gheorghe la 2 296 097 lei precum și la obligațiile fiscale accesorii (majorări, penalități și dobânzi)

Primul argument contrazice textul de lege, cel de al doilea argument contrazice faptele.

Conform art. 74¹ C.pen., în cazul săvârșirii infracțiunilor de gestiune frauduloasă, înșelăciune, delapidare, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, abuz în serviciu contra intereselor publice, abuz în serviciu în formă calificată și neglijență în serviciu, prevăzute în prezentul cod, ori a unor infracțiuni economice prevăzute în legi speciale, prin care s-a pricinuit o pagubă, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la soluționarea cauzei în

primă instanță, învinuitul sau inculpatul *acoperă integral prejudiciul cauzat*, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar. Dispozițiile anterioare nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune de același gen, prevăzută de prezentul cod, într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei, pentru care a beneficiat de prevederile de mai sus.

Confiscarea unor sume de la cei doi inculpați nu împiedică pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal conform art.74¹ C.pen. O soluție contrară ar presupune aplicarea legii prin analogie în defavoarea persoanei acuzate, deoarece:

a) condiția prevăzută de art.74¹ C.pen se referă la acoperirea prejudiciului și nu la sumele confiscate;

b) ca natură juridică o măsură de siguranță, sancțiune de drept penal, nu poate fi asimilată acoperirii prejudiciului, ce face obiectul acțiunii civile;

c) conform art.14 C.pr.pen. repararea pagubei se face potrivit dispozițiilor legii civile: în natură, prin restituirea lucrului, prin restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii, prin desființarea totală ori parțială a unui înscris și prin orice alt mijloc de reparare; prin plata unei despăgubiri bănești, în măsura în care repararea în natură nu este cu putință. În consecință, legea nu prevede confiscarea ca modalitate de reparare a prejudiciului;

d) conform art. 118 alin.1 lit.e din Codul penal se confiscă bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia. În consecință, se confiscă exact acele sume care nu servesc la acoperirea prejudiciului. Nu pot fi asimilate sumele confiscate și care nu servesc la acoperirea prejudiciului cu cele la care se referă art.74¹ C.pen care au în vedere situația opusă, și anume sumele pentru acoperirea prejudiciului.

Pentru considerentele ce preced, sumele confiscate, indiferent de cuantumul lor, nu pot împiedica aplicarea art.74¹ C.pen.

În ceea ce privește cel de al doilea argument, referitor obligarea în solidar la plata despăgubirilor într-un cuantum peste 50.000 euro, apreciez că din modul în care este formulată acuzația și din restituirea de către acești doi inculpați a sumelor datorate statului răspunderea civilă solidară este exclusă.

Probele administrate în cauză dovedesc faptul că Gheorghe Popescu și Jean Pădureanu au cunoscut atât sumele reale cu privire a costul transferurilor în cazul fotbalistului Sânmărtean cât și sumele trecute în acte. Actele dovedesc faptul că un al doilea contract, redactat în limba engleză, cu titlul "Private agreement", a fost datat în aceeași zi de 14.07.2003, împreună cu traducerea în limba română a acestuia ("Acord particular/secret"), încheiat între Club Fotbal Gloria 1922 Bistrița, reprezentat de președintele Jean Pădureanu, și Panathinaikos FC Atena reprezentat de Director Evangelos Samaras, prin care se stabilesc următoarele: "Conform acordului particular/secret din 14.07.2003 între părțile menționate, suma de 600.000 USD va fi plătită după cum urmează:1. Suma de 400.000 USD va fi plătită:a) 50%, adică 200.000 USD, în favoarea Bistrița, cu detaliile bancare (Banca Romana de Dezvoltare, Bistrita, , swift);b) 50%, adică 200.000 USD, în favoarea Intermark International BV (KBC Bank Nederland NV Rotterdam, Hollanda, KRED NL2X, IBAN);2. Suma de 200.000 USD în data de 15.12.2003, va fi plătită:a) 50%, adică 100.000 USD, către Bistrita și b) 50%, adică 100.000 USD, în favoarea Intermark International BV."

Declarația dată de Pădureanu Jean, la sediul D.N.A. în data de 02.10.2007 și declarația dată la instanța de recurs, confirmă faptul că a cunoscut cele semnate în contractul secret:"Memorandumul cu firma Intermark conține data de încheiere 10 ianuarie 2001, iar transferul jucătorului s-a realizat în 14 iulie 2003. Distanța între cele două date este prea mare ca să pot bloca acest jucător, astfel că, după părerea mea, data memorandumului este alta, posibil mai aproape de data transferului. Menționez că memorandumul a fost semnat la sediul I.S.M. a fraților Becali și în acest caz frații Becali au reprezentat singura legătură cu firma Intermark. Este adevărat că am primit suma de 105.000 USD, dar cu siguranță acești bani nu i-am primit de la Intermark. Este posibil ca, în cadrul relațiilor cu Becali Ioan, el să îmi fi dat această sumă de bani, eu dând dispoziție să fie înregistrată în contabilitate, dar nu-mi amintesc împrejurările concrete ale remiterii sumei. Referitor la împrejurările semnării contractului între Gloria Bistrița și Panathinaikos Atena arăt următoarele: La semnarea contractului din 14 iulie 2003 au mai fost prezenți, pe lângă mine și managerul grec, și V. Becali

și Gică Popescu și probabil Sânmărtean. Menționez că de față era și un impresar grec, dar nu-i rețin numele. Declar că eu am solicitat, pentru clubul Gloria Bistrița, 600.000 USD, din care știam că 300.000 USD vor fi dirijați la Intermark. De altfel, eu nu am stat la redactarea contractului, datele din înțelegerile private anexe la contract (contul firmei Intermark Olanda de plată) fiind furnizate de Victor Becali și G. Popescu. G. Popescu mi-a tradus înțelegerile private și contractul, iar eu am semnat după redactare.”

Cu privire la infracțiunea de spălare a banilor, acuzarea reține că prin intermediul memorandumului în cazul lui Sânmărtean s-a realizat fracționarea sumei de bani ce se cuvenea clubului care a realizat transferul, plasarea acesteia firmei filtru din Olanda, stratificarea ei în conturile bancare în scopul disimulării acestora și ulterior reciclarea lor, adică spălarea produsului infracțional prin transferul în conturile firmei off-shore de unde aceste sume de bani au fost retrase de inculpații Becali Ioan și Becali Victor sau virate persoanelor cu care aceștia au relații contractuale sau amicale. În consecință produsul infracțional fiind conform acuzării retras de frații Becali, precum și menționarea poziției determinantă a acestora la încheierea contractelor, determină înlăturarea solidarității civile pentru Popescu Gheorghe și Pădureanu Jean, chiar dacă toți inculpații au cunoscut săvârșirea faptei.

Referitor la infracțiunea de înșelăciune calificată cu privire la contractul lui Bratu Florin, instanța constată că suma primită de Popescu Gheorghe a fost declarată la administrația financiară și au fost făcute plăți pentru aceasta, anterior sesizării faptei, astfel încât obligarea sa la despăgubiri în solidar cu ceilalți inculpați nu se justifică.

În ceea ce privește transferul fotbalistului Ganea Ionel de la clubul de fotbal Gloria Bistrița la VfB.Stuttgart din iulie 1999, cu privire la Pădureanu Jean, actele depuse de clubul german la dosar scot în evidență următoarele: “Transferul jucătorului Ionel Ganea de la Rapid București la VfB Stuttgart e. V. a fost finalizat în 1999. Dosarele puse la dispoziție de autoritățile fiscale din Germania arată ca onorariul de transfer pentru Ionel Ganea a fost de 3.843.260 DM. Aceasta suma corespunde onorariului de transfer pentru Ionel Ganea capitalizat în bilanțul lui VfB Stuttgart.”

Contabilitatea clubului VfB Stuttgart a comunicat la data din 29.08.2006 copia contractului de transfer cu traducerea în limba germană, precum și documentele de plată aferente menționând expres: “Transferul a fost negociat cu

firma Phoenix B.V. la valoarea de 2.000.000 USD, iar ca modalitate de plată s-a convenit la 600.000 USD către clubul unde activa jucătorul, FC Gloria Bistrița și o plată ulterioară de 1.400.000 USD către firma angajată să realizeze transferul Phoenix B.V. în Rotterdam.2. Referitor la contractarea firmei Phoenix B.V. de către FC Gloria Bistrița, am avut la dispoziție o copie a contractului în engleză și o traducere a acestuia în limba germană. Documentele au fost prezentate integral la controlul excepțional pe probleme externe cu ocazia ultimului control fiscal desfășurat de Direcția Superioară Financiară (Dl. Mack). Impresarul de jucători în cazul transferului Dlui Ganea a fost agentul FIFA Ioan Becali.”

Pădureanu Jean, referitor la transferul fotbalistului Ganea, a declarat: “Mai multe cluburi au făcut oferte, una singură, care mi-a oferit 600.000 USD a fost o firma din Olanda pe nume Phoenix. Pe mine nu m-a interesat tipul de societate, în sensul că era un SRL, important era că eram singurul deținător al cărții verzi a jucătorului și până la încasarea sumei cerute nu eliberam acest document. Toate discuțiile cu Phoenix s-au făcut prin fax, eu neavând niciun contact personal cu un reprezentant al firmei respective. Nu l-am cunoscut personal pe domnul Johan Versluis, acesta mi-a trimis memorandumul prin fax, semnat de el, l-am tradus și am semnat și eu varianta în limba engleză și l-am transmis înapoi. Nu îmi amintesc cine m-a contactat (Phoenix sau clubul Stuttgart,) dar s-a ajuns la transferul jucătorului Ganea la clubul german și Gloria a încasat suma de 600.000 USD, conform înțelegerii anterioare. Nu cunosc suma reală de transfer a jucătorului Ganea la Stuttgart. “Memorandumul” încheiat cu firma Phoenix din Olanda s-a semnat la sediul ISM, (deținută de frații Ioan Becali și Victor Becali.) Nu mai rețin care din cei doi frați, Victor sau Giovanni Becali, era prezent, dar unul din ei era prezent. Deși data pe memorandum este 10.09.1998, nu pot preciza dacă aceasta este data reală. Nu cred că data de pe memorandum este reală, în condițiile în care suma de 600.000 USD a fost transferată de VfB Stuttgart în iulie 1999. Diferența de timp dintre cele două evenimente este prea mare ca să pot bloca jucătorul Ganea la un alt transfer posibil. Această firmă olandeză a fost prezentată de Giovanni Becali, care era, la acea dată, impresarul și al jucătorului, cu cele mai mari relații internaționale. Practic, Giovanni Becali a fost singura legătură cu firma olandeză Phoenix, eu neavând un contact cu Johan Versluis.”

Datele precizate de recurent arată faptul că deși a cunoscut și a acceptat derularea contractelor, conform acuzației caracterul determinant nu îi aparține, astfel încât solidaritatea ar urma să fie înlăturată.

În ceea ce îl privește pe Mihai Stoica

Acuzația reține două transferuri în care s-au reținut elemente frauduloase cu privire la Arhire Iulian și Cosmin Cernat.

Stoica Mihai a informat Federația Română de Fotbal prin adresa nr. 171 din 26.03.1999 (fila 70, vol 11 dup) că jucătorul de fotbal Arhire Iulian nu mai are nicio obligație față de clubul gălățean, solicitând în acest sens eliberarea certificatului internațional de transfer al jucătorului către echipa Pohang Steelers Football Club din Coreea de Sud. Adresa prin care se solicita certificatul internațional de transfer nu a fost însoțită de contractul de transfer.

Documentele primite de la autoritățile coreene (filele 72-124, vol.11dup) la 04.09.2007 au probat faptul că la data de 03.02.1999 a fost încheiat un contract de transfer (fila 122, vol.11) între Oțelul Galați și Pohang Steelers, privind pe jucătorul de fotbal Arhire Iulian, suma de transfer fiind de 700.000 USD; contractul stabilește că suma va fi plătită „către persoana numită Sică Pușcoci care are mandat de la C.S. Oțelul Galați”; Stoica Mihai a semnat un mandat având numărul 393 din 20.03.1999, prin care, în calitate de președinte al Departamentului Fotbal, îl mandatează pe avocat Sică Pușcoci să reprezinte la negocieri și să semneze în numele clubului documentele referitoare la transferul jucătorului Iulian Arhire. În document se mai prevede că „Oțelul Galați va primi suma de 150.000 USD, restul de 550.000 USD revenind impresarului sud-coreean Kim Choung Ho, drept bonus sau comision pentru clubul nostru”.

În contabilitatea clubului Oțelul Galați a fost înregistrată suma de 150.000 USD, în baza unei chitanțe întocmite la data de 03.01.2000, la un an de la efectuarea transferului. Bani au fost virati lui Stoica Mihai, fără ca această sumă să aibă justificarea într-un contract de transfer.

Declarația luată în recurs confirmă situația de fapt reținută în rechizitoriu. Stoica Mihai a declarat „suma de 150.000 dolari a fost înregistrată în contabilitatea C.S.Oțelul cu întârziere de către directorul economic, suma am primit-o în numerar, am predat-o integral la club. De fapt, impropriu spus, am efectuat plăți până la ultimul dolar judecătorilor și antrenorului, care au fost audiați și au confirmat plățile făcute”

Față de recunoașterea elementelor obiective ce țin de modul în care banii au fost primiți (în numerar fără să treacă prin contabilitate) respectiv modul în

care au fost distribuiți (în numerar fără să treacă prin contabilitate, apreciez că o probă cu martori nu poate schimba situația recunoscută de recurent, iar recursul său ar trebui să fie respins cu consecința menținerii soluției de condamnare pronunțată de instanța de apel.

Cu privire la transferul jucătorului de fotbal Cernat Florin, acordul din 21.01.2000, înregistrat la A.F.C. Dinamo București sub nr. 57/25.01.2000 și la Liga Profesionistă de Fotbal sub nr. 069/27.01.2000, încheiat între FC Dinamo, reprezentat de Cristian Borcea, și CS Oțelul Galați, reprezentat de Mihai Stoica, prin care părțile au convenit asupra termenelor de plată a sumei de 300.000 USD, prezentate anterior, și asupra clauzei potrivit căreia întârzierea mai mare de 30 de zile la plata celor 3 tranșe are drept consecință încetarea contractului de asociere dintre FC Dinamo și firma Phoenix B.V., jucătorul devenind „proprietate totală” a firmei olandeze.

Clubul Oțelul Galați a comunicat acordul de transfer nr. 00285 încheiat în 20.01.2000; memorandum de contract privind vânzarea drepturilor pentru transferul unui jucător profesionist de fotbal, încheiat la data de 13 iunie 1999” între CS Oțelul Galați, reprezentat de președintele Ion Ionica și de vicepreședintele Mihai Stoica, PHOENIX B.V. Rotterdam, reprezentată de directorul Johan Versluis și jucătorul Florin Cernat. Documentul a fost încheiat și semnat în limbile engleză și română. Prin acest document, părțile au convenit următoarele: clubul (Oțelul) se declară de acord să vândă societății Phoenix, irevocabil, exclusiv și definitiv drepturile privind transferul jucătorului, la sfârșitul sezonului fotbalistic 1999-2000, sau, cu alte cuvinte, la data de 30.06.2000; Phoenix se declară de acord să plătească pentru aceste drepturi suma de 700.000 USD, în contul bancar indicat de club, după următorul program: 200.000 USD la 31.08.1999;- 200.000 USD la 30.10.1999;- 100.000 USD la 30.01.2000; 100.000 USD la 30.03.2000;- 100.000 USD la 30.05.2000. clubul își asumă plata salariilor jucătorului, precum și îndeplinirea celorlalte condiții cuprinse în contractul existent între jucător și club, până la data de 30.06.2000. Nota de contabilitate nr. 38/30.07.1999 prin care s-a înregistrat în contabilitatea CS Oțelul Galați încasarea sumei de 3.185.055.803 lei reprezentând (conform documentului „Centralizator acte bancă BCR valută încasare” anexat) încasarea sumei de 199.677,5 USD cu explicația „avans transfer Cernat”.. Extras de cont nr. 3/19.07.1999 emis de BCR, jud. Galați, pentru contul _____, în care este înregistrată încasarea de către CS Oțelul, la data de 15.07.1999, a sumei de 199.677,5 USD; Swift din 15.07.1999

în care este înscris transferul în contul nr. _____ aparținând CS Oțelul Galați al sumei de 199.680 USD, de la Tierney Intl. Ltd, din Banca Abn Amro Bank N.V. – Gibraltar Branch; nota de contabilitate nr. 60/30.11.1999 prin care s-a înregistrat în contabilitatea CS Oțelul Galați încasarea sumei de 3.415.957.300 lei reprezentând, conform documentului „Centralizator acte banca BCR valută noiembrie 1999”, încasare transfer Cernat 199.997,5 USD; extras de cont nr. 24/08.11.1999 emis de BCR – suc. jud. Galați, pentru contul 472131600570, în care este înregistrată încasarea de către CS Oțelul, la data de 04.11.1999, a sumei de 199.997,5 USD; 7 ordine de plată prin care FC Dinamo București a plătit către CS Oțelul ratele prevăzute în acordul încheiat între cele două cluburi la data de 21.01.2000 (conform și punctului III.A.2.5. de mai sus), precum și adresa CS Oțelul nr. 330/19.05.2000, împreună cu extrasele de cont aferente precum și cu notele de contabilitate în care s-au înregistrat aceste operațiuni, respectiv: NC 10/28.02.2000, NC 13/28.02.2000, NC 30/30.05.2000, NC 32/31.05.2000, NC 36/30.06.2000, NC 47/31.08.2000; fișa contului 7396 „Venituri din transfer fotbaliști”, aferentă anului 2000, în care CS Oțelul Galați a înregistrat încasările de la FC Dinamo București pentru transferul jucătorului Cernat Florin.

Declarația dată în data de 28.09.2007, la sediul D.N.A., de către Mihai Stoica este conformă cu ceea ce a declarat la instanța de recurs: „În vara anului 1999 am fost contactat de Ilic Dumitrescu, care era impresar sportiv în acea vreme, și mi-a propus suma de 600.000 USD pentru transferul jucătorului Cernat de la CS Oțelul la Olympique Marseille. I-am replicat că nu pot fi de acord cu transferul jucătorului fără să-l înștiințăm pe impresarul jucătorului, Ioan Becali. Când l-am informat pe Ioan Becali despre această propunere, acesta mi-a promis că va găsi un club care să-l achiziționeze pe Cernat contra sumei de 700.000 USD. Rețin că înainte de începerea campionatului 1999-2000, clubul la care activam avea mari probleme financiare, practic era în imposibilitatea de a-și desfășura activitatea. Astfel, ținând cont de promisiunea făcută de Ioan Becali, l-am contactat pe acesta și l-am rugat să îmi dea în avans o parte din suma de 700.000 USD promisă pentru transferul jucătorului. Ulterior acestei discuții avute cu Ioan Becali, am primit la Galați vizita lui Victor Becali, însoțit de o persoană pe care nu o cunosc, cu un memorandum de contract redactat în două versiuni, romană și engleză. Victor Becali mi-a explicat că în baza acestui document pe care urma să-l semnăm vom putea primi suma de bani solicitată. Nu am acordat atenție faptului că memorandumul era încheiat între CS Oțelul și o firmă olandeză cu numele de Phoenix. Singurul lucru care m-a interesat era să

obținem suma de 700.000 USD, reprezentând contravaloarea transferului lui Florin Cernat. La scurt timp, am fost informat că în contabilitatea clubului a intrat aproximativ jumătate din sumă. Nu cunosc ce societate sau persoană de orice fel a efectuat plata respectivă. În iarna anului 1999 am fost informat de unul dintre frații Ioan și Victor Becali că Florin Cernat a primit o ofertă de transfer din partea FC Dinamo București, club care urma să achite diferența până la concurența sumei de 700.000 USD. Am fost de acord cu acest transfer și am primit eșalonat până în mai 2000 suma respectivă de la FC Dinamo București. Declar că nu am cunoscut și nici nu cunosc nimic în legătură cu societatea Phoenix, nu cunosc niciun reprezentant al acesteia, nu cunosc nimic în legătură cu societatea Tierney Intl. Ltd, nu am auzit niciodată de aceasta. Nu mai cunosc alte amănunte.”

Din cele ce preced, rezultă că Stoica Mihai:

- a permis înstrăinarea drepturilor de transfer ale clubului în favoarea unei entități, alta decât cluburile de fotbal, titularile ale acestora, încălcând regulamentele FRF;
- a acceptat plata efectuată de Tierney, fără a avea un cadru legal și în lipsa oricărui act justificativ;
- a facilitat externalizarea sumei de 500.000 euro, reprezentând jumătate din suma de transfer obținută pentru legitimarea de către Dinamo Kiev a jucătorului Cernat Florin, întrucât, la transferul acestuia la Dinamo București, drepturile de transfer erau înstrăinate lui Phoenix, fiind cumpărate în proporție de 50 % de clubul bucureștean.

Față de recunoașterea elementelor obiective ce țin de modul în care s-a făcut transferul și față de documentele contabile depuse la dosar apreciez că o probă cu martori nu poate schimba situația recunoscută de recurent, iar recursul său ar trebui să fie respins cu consecința menținerii soluției de condamnare pronunțată de instanța de apel.